

PRZEGLĄD SADOWY I ADMINISTRACYJNY.

WŁAŚCICIEL I WYDAWCA DR. ERNEST TILL, ADWOKAT I DOCENT UNIwersYTETU.

[illegible][illegible]

I. Projekt do ustawy wekslowej dla państwa rosyjskiego (1882).

II. F. Flamm. Rzecz o wekslach i czekach na tle międzynarodowem (Warszawa 1882 XXXVII 602)

prof. Dr. Leonard Pietak.

(Ciąg dalszy).

ROZDZIAŁ DZIEWIĄTY.
Zapłata.

ODDZIAŁ PIERWSZY

Przedstawienie do zapłaty.

W oddziale tym, obejmującym §§ 63—70, pomieszcza projekt przepisy, dotyczące przedstawienia weksłu do zapłaty, które w ustawie niemieckiej są umieszczone w rozmaitych miejscach.

W § 63 przepisuje projekt: Jeżeli weksel staje się płatnym w niedzielę lub święto powszechne, najbliższy dzień roboczy jest dniem zapłaty. Przy wekslach jarmarcznych dzień płatności uważa się zawsze za dzień zapłaty. Dnie względności nie mają miejsca.

Zasada wypowiedziana w pierwszym zdaniu § 63 jest zgodna z art. 92 ust. 1. (98 licz. 10) ustawy niemieckiej. Zasada ta jest według naszego zapamiętania, a jak nam się zdaje, także zdaniem Flama (str. IV) stosowniejsza od przepisu kod. handlowego francuskiego (art. 134), który w pomienionym przypadku uznaje za dzień zapłaty (*une lettre de change est payable*) dzień poprzedzający. Skoro bowiem jest to już starą prawdą, że weksli nie płaci się w niedzielę lub w święto powszechne, to więcej uzasadnionym jest przepis, który uwzględniając słusznie dłużnika, odkłada zapłatę do dnia następnego, niżeli przepis, pozwalający żądać zapłaty w dniu, w którym weksel według swej osnowy nie jest jeszcze płatny. Z nowych ustaw przyjęły zasadę ustawy niemieckiej ustawa węgierska (§ 103), skandynawska (§ 91).

włoska (art. 287) i szwajcarska (art. 819). Ustawa belgijska (art. 25) trzyma się zasady prawa francuskiego, ustawa angielska zaś (sec. 14 i 92) ma odmienne w tej mierze przepisy.

Wyatek przyjęty w drugim zdaniu § 63 jest słuszny, zwłaszcza jeśli się weźmie na uwagę przepis projektu co do dnia płatności weksli jarmarcznych (§ 59). —

Trzecie zdanie § 63 jest zgodne z art. 33 (98 licz. 5) ustawy niemieckiej, art. 135 kod. handl. francuskiego i ze wszystkimi ustawami weksłowymi państw europejskich. Z wyjątkiem ustawy angielskiej (sec. 14) i ustawy, obecnie w cesarstwie rosyjskim obowiązującej (art. 608, 609). Towarzystwo dla reformy i kodyfikacji prawa międzynarodowego oświadczyło się także przeciwko dniom

W § 64. zawiera projekt przepisy zasadniczo zgodne z art. 41 i 98 licz. 6 ustawy niemieckiej, a prócz tego postanowienie, że nieprzyjęcie weksłu przekazowego nie uwalnia posiadacza weksłu od obowiązku przedstawienia weksłu w czas do zapłaty. Przepis ten wzięty z ustawy wekslowej, obecnie w cesarstwie rosyjskiem obowiązującej (art. 623), brakuje wprawdzie w ustawie niemieckiej, ale wynika samo przez się z natury rzeczy i art. 41. Przeciwko umieszczeniu w ustawie wyraźnego w tej mierze przepisu nie da się jednak nic zarzucić. To samo czynią także kod. handl. francuski (art. 163), ustawa belgijska (art. 54) i włoska (art. 307).

Przepis art. 41 ustawy niemieckiej (a tém samém także   64 projektu), dotyczący się czasu na przedstawienie weksu do zapłaty i sporządzenie protestu, uzna  komitet warszawski za szkodliwy dla handlu, ale z tego, co Flamm o obradach komitetu w streszczeniu podaje (st. 424 licz. 2), nie podobna zrozumieć, pod jakim względem komitet nie godzi  się na ten przepis. Ztąd, że w komitetach powiedziano, iż na konferencji lipskiej przepis artykułu 41 przeszedł na wniosek deputa-

tów miasta Hamburga, ze względu na tamtejsze stosunki miejscowe, możnaby wnosić, iż komitet nie zgadzał się z dopuszczeniem założenia protestu jeszcze w drugim dniu roboczym po dniu zapłaty, bo przyjęcie dwóch dni protestowych po dniu zapłaty zamiast jednego tylko nastąpiło właśnie wskutek usilnych przedstawień pomienionych deputatów⁹⁸⁾. Ale wniosek ten nie zgadza się znowu z tą uwagą, podniesioną równocześnie w komisjach, że przepis art. 41 utrudnia dłużnikowi możliwość płacenia bez kosztów, i może być środkiem szkodliwym. Ta uwaga zdaje się znowu wskazywać na to, że komitet nie zgadzał się z dopuszczeniem założenia protestu w sam dzień zapłaty i uważał za korzystniejszy przepis kodeksu handl. francuskiego (art. 162), według którego protest z powodu niezapłaty może być i ma być założony dopiero nazajutrz po dniu płatności. Jeżeli komitetowi o to właśnie chodziło, natenczas przynależałoby, że przeciwko dopuszczeniu założenia protestu w sam dzień zapłaty nie jeden względ praktyczny da się przytoczyć, osobiście ze stanowiska stosunków miejscowych. Na konferencji lipskiej było też wiele sporu o tę zasadę, a przeciwnie nie występowali właśnie szczególnie deputaci miasta Hamburga⁹⁹⁾. Z nowszych ustaw przyjęła tę zasadę jedynie ustawa skandynawska (§ 41). Ustawa szwajcarska (art. 702) wyraźnie postanawia, że protest nie może być założony w dniu zapłaty, lecz dopiero w dwóch następujących dniach roboczych. Ustawa węgierska (§ 41) zezwala na założenie protestu w dzień zapłaty dopiero po 12. godzinie w południe, a i w Przedlitawii wydano dla Pragi, Tryestu i Lwowa osobne rozporządzenia, które zezwalają na założenie protestu w dniu zapłaty dopiero w pewnych godzinach popołudniu, we Lwowie mianowicie od 3 do 6 godzin, chyba że protestat zgodzi się na założenie protestu w innej porze dnia¹⁰⁰⁾. Ustawa belgijska wreszcie postanawia (art. 53), że protest powinien być założony najpóźniej drugiego dnia po dniu płatności, a ustawa włoska (art. 295), że winien być założony pierwszego dnia, który następuje po dniu zapłaty. Czy przepisy te oznaczają jedynie dzień, do którego najpóźniej protest musi być założony, nie wykluczają zatem możliwości założenia protestu w sam dzień zapłaty, czy też stanowią, że tylko w tych dniach (dwóch resp. jednym), a nie w dniu zapłaty protest może być założony, to jest wątpliwem. Zdaniem naszym ustawę belgijską w pierwszym¹⁰¹⁾, włoską w drugim znaczeniu rozumieć należy.

⁹⁸⁾ Por. Thöl, *Protocolle* str. 78 sq., 224 sq.

⁹⁹⁾ Por. Thöl *Protocolle* str. 78 sq., 88 sq., 224 sq.

¹⁰⁰⁾ Por. Blaschke l. c. § 102 not. 11—13. — Projekt zawiera co do pory dnia ogólny przepis w § 149, o czym poniżej.

¹⁰¹⁾ Inaczej Lyon-Caen et Renaut l. c. nr. 1233 not. 6, — Sachs w *Zeits. f. d. ges. H.-R. T.* 21, zeszyt dodatkowy str. 77.

Przepis § 65 projektu jest zgodny ze względu na weksle przekazowe z art. 44 ust. niemieckiej, a ze względu na weksle własne z uzupełnieniem, które do art. 99 ust. niemieckiej dodały nowele norymberskie, a w Austrii resp. mini. z dnia 2 listopada 1858 (nr. 97 dz. u. p.). W § 65 projektu przynajmniej w tłumaczeniu niemieckiem, jest jednak mylnie powołany § 43 zamiast § 70.

W § 66 i 70 zawiera projekt to samo, co się mieści w art. 43 i 99 ustawy niemieckiej z tym dodatkiem, rozumiemy się samo przez się, że weksel ma być przedstawiony do zapłaty w miejscu zapłaty, własny wystawcy, przekazowy wskazanemu (§ 66). — Postanowienia, że weksel domicyliowany ma być przedstawiony do zapłaty domicyliatowi, a w razie odmówienia zapłaty zaprotestowany, pod rygorem utraty prawa wekslowego także przeciwko przyjęcy, a względnie wystawcy weksłu własnego, nie ma w kodeksie handlow. francuskim i ustawie belgijskiej, przyjęły zaś tę zasadę ustawa skandynawska (§ 43), włoska (art. 315), szwajcarska (art. 764), i ustawa węgierska (§§ 43, 44, 113), ostatnia jednak z tą odmianą, iż zasada ta nie ma zastosowania w przypadku, gdy domicyliat jest oraż posiadaczem weksłu. Flamm (str. 163) przyznaje, zdaniem naszym słusznie, że zasadzie ustawy niemieckiej nie można odmówić pewnej racjonalności, ponieważ stosunek przyjęcy do domicyliata jest analogiczny ze stosunkiem wystawcy do wskazanego. Flamm zalicza też przepisy art. 43 do stron dodatnich ustawy niemieckiej (str. III).

W §§ 67—69 postanawia projekt zasadniczo to samo, co ustawa niemiecka wstępnie 2 i 3 artykułu 31 (art. 97 licz. 5), z dwójką jednakże różnicą. Najpierw termin na przedstawienie weksłu okazowego do zapłaty jest w projekcie tak samo oznaczony, jak termin na przedstawienie weksłu terminowo-okazowego do obaczenia. Cośmy zatem o tych terminach poprzednio powiedzieli i tu wypada powtórzyć¹⁰²⁾. Powtórze projekt postanawia wyraźnie, że w terminie oznaczonym należy nie tylko weksel okazowy przedstawić do zapłaty, ale także i protest założyć (§ 68). Wprawdzie Flamm jest tego zapatrywania (str. 151), że to samo obowiązuje także według ustawy wekslowej niemieckiej, ale z art. 31, w którym jest mowa jedynie o terminie do przedstawienia weksłu, a nie do założenia protestu, wynika, zdaniem naszym, z koniecznością ten wniosek, że pod względem terminu do założenia protestu przychodzi tu w zastosowanie ogólne prawo artykułu 41¹⁰³⁾. Jeżeli zatem w projekcie chciano pod tym względem trzymać się za-

¹⁰²⁾ Porównaj powyżej po nocie 93. I tu Flamm (str. 150) mylnie sądzi, że według art. 31 ust. niemieckiej wystawca i indosant mogą termin ustawowy tylko skrócić, a nie przedłużyć.

¹⁰³⁾ Por. Blaschke l. c. § 125 not. 21.

sady ustawy niemieckiej, za czem przemawia powołanie się na art. 31 (§ 98 licz. 5), jako na źródło przepisu § 68, to natenczas w tymże §-ie przepis co do protestu winien być opuszczony.

Ani w oddziale, o którym mówimy, ani w innym, nie ma w projekcie przepisów, odpowiadających art. 42 i 93 (art. 98 licz. 6 i 10) ustawy niemieckiej. Z tem, że projekt nie uznaje dni ogólnych wypłat (Cassirage), godzimy się w zupełności; uznają je jedynie ustawa niemiecka i austriacka (art. 93). Natomiast niezbędnem jest, zdaniem naszym¹⁰⁴⁾, w projekcie jakiś przepis co do znaczenia i skutków zastrzeżenia „bez protestu”, „bez kosztów” (art. 42). Z postanowienia § 64 projektu, iż posiadacz weksłu, pod rygorem utraty prawa regresu, winien złożyć protest z powodu niezapłaty, nie wynika jeszcze z nieodróżniona koniecznością, iż w myśli projektu pomieniona klauzula nie ma mieć żadnego znaczenia, jak to wyraźnie przepisuje ustawa włoska (art. 308). Podobnie zatem, jak ze względu na kodeks handlowy francuski, który toż samo nie zawiera o tej klauzuli żadnego przepisu, będzie także ze względu na projekt wtpliwem, czy ta klauzula ma znaczenie prawne, a w razie twierdzącym, jakie należy jej przyznać skutki podług zasad prawa powszechnego¹⁰⁵⁾. Komitet warszawski oświadczył się wprawdzie przeciw art. 42 ustawy niemieckiej (str. 424), ale nie wiemy, z jakich powodów.

PODZIAŁ DRUGI.

Zapłata.

Oddział ten zawiera w §§ 71—77 przepisy odpowiadające art. 36—40 (98 licz. 5) ustawy niemieckiej. Z pomiędzy nich są §§ 71 i 72 razem wzięte zasadniczo zgodne z art. 36 (98 licz. 5), w § 71 zdalebą się jednak mniej rozwlekła i staranniejsza redakcja¹⁰⁶⁾. — § 75 jest zupełnie zgodny z art. 39 (98 l. 5), a § 76 zgadza się z art. 40 (98 licz. 5), z tą jednak odmianą, że z jednej strony w projekcie brakuje przepis, iż dłużnik, składający sumę do depozytu, nie potrzebuje do tego wzywać posiadacza weksłu, z drugiej zaś strony postanawia projekt wyraźnie, że suma dłużna może być złożoną do depozytu i wtedy, gdy posiadacz weksłu nie chce przyjąć ofiarowanej zapłaty, rozumie się ofiarowanej nie przed dniem płatności (arg. § 77).

¹⁰⁴⁾ Por. także Gareis l. c. str. 125.

¹⁰⁵⁾ Por. Lyon-Caen et Renault l. c. nr. 1249—1251.

¹⁰⁶⁾ Niesłusznie jednak wytyka Renaud (*Archiv* l. c. str. 29) projektowi, iż w § 71, mówiąc o nieprzerwanym szeregu indosów, pomija ten przypadek, gdy ostatni z rzędu indos brzmi na nazwisko, a uwzględnia jedynie indos, brzmiący „na okaziciela”, tudzież indos in blanco. Wszakże ze zwiątku § 71 wynika niewątpliwie, że projekt mówiąc o szeregu indosów, który (w tłumaczeniu niemieckim), „mit einem auf den „Inhaber“ lautenden oder einem Blanko-Indossament schließt”, ma na myśli indos, brzmiący na nazwisko posiadacza albo indos in blanco.

Art. 40 nie wspomina o tym przypadku, ale nie wyklucza możliwości złożenia sumy do depozytu w razie nieprzyjęcia zapłaty, jeżeli tego dozwala ustawa cywilna, jak to ma miejsce w Austrii (§ 1425 ust. cyw.)¹⁰⁷⁾. — To co postanawiają art. 36 i 39, obowiązują także według kod. handl. francuskiego (art. 136, 145 i 148), przepis, odpowiadający art. 40, obowiązują zaś we Francji na mocy osobnej ustawy z 6 termidora roku III¹⁰⁸⁾, a Flamm uznaje, że wprowadzenie takiego przepisu w Królestwie Polskiem nie byłoby bez korzyści (str. III, 148). —

W § 74, który zgodnie z art. 38 (98 licz. 5) ust. niem. postanawia, że posiadacz weksłu nie może odrzucić ofiarowanej sobie częściowej zapłaty dodaje projekt wyraźnie, że to stosuje się do przypadku, jeżeli częściowa zapłata jest ofiarowana przy przedstawieniu weksłu w należytem czasie. Dodatek ten brakuje w ustawie niemieckiej, ale nauka i praktyka pojmują art. 38 tak samo¹⁰⁹⁾. Czy ta zasada obowiązuje także według kod. handl. francuskiego, to jest z powodu niejasnego układu art. 156 wtpliwem¹¹⁰⁾. — Zasada ustawy niemieckiej, jakkolwiek przyjęta przez wszystkie ustawy nowsze¹¹¹⁾, z wyjątkiem angielskiej, nie jest bez zarzutu¹¹²⁾, ale jeżeli już projekt przyjął tę zasadę, to wypadłoby dla uchynienia wszelkiej wtpliwości, § 74 uzupełnić przepisem art. 38, że ta zasada obowiązuje i wtedy, gdy przyjęcie nastąpiło na całą sumę weksłową.

W § 73, który odpowiada art. 37 (98 licz. 5) ustawy niemieckiej, postanawia projekt bezwzględnie, że w razie, gdy weksel brzmi na monetę nierosyjską, suma weksłowa może być zapłaconą pieniędzmi rosyjskimi, nie uznaje zatem możliwości osobnego zastrzeżenia w wekslu, że suma weksłowa ma być zapłaconą w monecie, w wekslu wymienionej. Ze względu na stosunki międzynarodowe, uważamy zasadę ustawy niemieckiej za odpowiedniejszą od zasady projektu¹¹³⁾, a toż samo, zgodnie z zapatrywaniem Flamm (str. III), od przepisu kod. handlow. francuskiego (art. 143), który obowiązuje bezwzględnie do płacenia monetą, w wekslu podana¹¹⁴⁾. Zasada ustawy niemieckiej, która

¹⁰⁷⁾ Por. Renaud *Lehrbuch* § 69 po nocie 17. — Hartmann l. c. § 121 in fine.

¹⁰⁸⁾ Por. Lyon-Caen et Renault l. c. nr. 1195, 1202 in fine, 1204. Flamm l. c. str. 125 sq. 140 sq., 147 sq.

¹⁰⁹⁾ Por. Hartmann l. c. § 119 do not. 26, Renaud *Lehrbuch* § 89 do not. 4, Thöl l. c. § 222 do not. 17. Blaschke § 106 not. 4.

¹¹⁰⁾ Por. Lyon-Caen et Renault l. c. nr. 1202, Flamm l. c. str. 140.

¹¹¹⁾ Węgierska § 38, belgijska art. 46, skandynawska § 37, włoska art. 291, szwajcarska 757.

¹¹²⁾ Por. Thöl l. c. § 222 not. 16.

¹¹³⁾ Por. także Renaud *Archiv* l. c. str. 30. — Inaczej Gareis l. c. str. 125.

¹¹⁴⁾ Por. Lyon-Caen et Renault l. c. nr. 1199—1201.

przyjęły wszystkie nowsze ustawy wekslowe¹¹⁵⁾, pozostawiając stronom wolność umawiania się co do gatunku monet, w których zapłata ma nastąpić, nie popiera ani dłużnika na niekorzyść wierzyciela, jak to czyni projekt, ani wierzyciela na niekorzyść dłużnika, jak to znówu czyni prawo francuskie. — Suma w pieniądzech rosyjskich ma być według § 73 zapłacona podług kursu za okazaniem w miejscu zapłaty w dniu płatności, a jeżeli w miejscu zapłaty kursów się nie notuje, albo w chwili zapłaty kurs tego dnia nie jest jeszcze znany, podług odpowiedniego kursu najbliższego miejsca.

W § 77 postanawia projekt: Posiadacz weksłu nie jest obowiązany przyjąć zapłatę przed płatnością weksłu. Jeżeli zapłacono przed płatnością, chociażby należycie wylegitymowanemu posiadaczowi weksłu, a okaza się następnie, że on nie był uprawniony do podjęcia zapłaty, natenczas dłużnik, który weksel zapłacił, odpowiada za wszelką ztąd wynikłą szkodę. — Druga zasada ma zastosowanie p. w przypadku, jeżeli ktoś znalazł lub skradł weksel właścicielowi i za pomocą podrobionego indosu wylegitymował się jako uprawniony do odbioru zapłaty. W ustawie niemieckiej nie ma wyraźnych przepisów, któreby odpowiadały tym dwóm zasadom projektu, znajdujemy je jednak w kilku innych ustawach wekslowych¹¹⁶⁾, a ostatecznym ich źródłem, są postanowienia art. 146 i 144 kodeksu handlowego francuskiego. Postanowienia, odpowiadające drugiej zasadzie, nie przyjęto do ustawy niemieckiej z powodu, że takowe musiałoby być albo bardzo ogólnikowe, albo nader kazuistyczne¹¹⁷⁾. To zapatrywanie się jest, zdaniem naszym, słuszne, a najlepszym dowodem tego są odnośne przepisy innych ustaw wekslowych. Począwszy od kodeksu handlowego francuskiego (art. 144), zawierają ustawy wekslowe, o ile normują wyraźnie skutki zapłaty przed dniem płatności, jedynie ogólniki (kto zapłacił, „odpowiada za prawomocność (validity) zapłatę”, „za wszelką szkodę ztąd wynikłą”, — „zapłata jest uskutecznością na niebezpieczeństwo płaćącego”), które potrzeba dopiero wypełniać za pomocą innych zasad prawa wekslowego lub zasad ogólnych, zasad, któreby miały zastosowanie i bez takiego wyraźnego przepisu ogólnikowego. Skoro jednak zdecydowano się umieścić w projekcie podobnego rodzaju przepis ogólnikowy, to byłoby o wiele odpowiedniejszemu, gdyby unormowano skutki zapłaty przedwczesnej

w ogóle, a nie tylko zapłaty, uskutecznionej przez dłużnika wekslowego. Projekt zatrzymuje się tu w pół drogi, pozostawiając otwarte pytanie co do skutków przedwczesnej zapłaty, uskutecznionej n. p. przez wskazanego, albo wskazanego na wypadek, którzy nie przyjęli weksłu. A może to jest tylko błąd redakcyjny, który należałoby poprawić, a do tego przypuszczenia uprawnia ta okoliczność, że ustawa skandynawska (§ 46) i ustawa obecna w cesarstwie rosyjskim obowiązująca (art. 611), które projekt przytacza jako źródło przepisu § 77, zawierają właśnie przepisy, obejmujące zapłatę w ogóle. Tak samo i inne ustawy wekslowe, które mają podobny przepis.

(C. d. n.)

Przegląd tygodniowy.

Lwów dnia 8 października.

Sprawy sejmowe.

W szeregu spraw, poruszonych w ostatnim tygodniu w Sejmie galicyjskim, zasługuje na uwagę wniosek p. Romanowicza, o polecenie Wydziałowi krajowemu, ażeby na następnej sesji sejmowej przedłożył projekt ustawy o policyi ogniowej. Wobec braku inicjatywy rządowej w tym kierunku, spada obowiązek ten na Wydział krajowy i pożądane byłoby, aby wniosek ten przyjęty został. Sprawa jest trudną — nikt tego nie zaprzeczy — gdyż układając projekt ustawy o policyi ogniowej, trzeba się liczyć ze stosunkami, które obstarżeniu ogniowym nie sprzyjają. Niemniej jednak ustawa jest potrzebna, a przynajmniej zebranie i skodyfikowanie ponowne luźnych, a mało znanych rozporządzeń.

Pożądaną byłaby też rezolucya proponowana przez p. Męcińskiego o ograniczenie liczby targów i jarmarków.

— P. Henzel przedłożył wniosek, iżby przy wyborach do Rady i Zwierzchności gminnej władza polityczna nie tylko jak dotąd była uprawniona, lecz na żądanie Wydziału powiatowego obowiązana do wysłania delegata swego do aktu wyborczego.

W wysokim stopniu zasługuje na uwagę wniosek p. Merunowicza wezwania Rządu: I. ażeby w odpowiedniej drodze wpłynąć na to, iżby w nowym kodeksie karnym obok innych postanowień co do kary więzienia, umieszczone zostały także odpowiednie przepisy, któreby przewidziały i unormowały kary za pomocą osiedlenia w rolniczych koloniach karno-poprawczych zbrodniarzy ze stanu rolniczego po raz pierwszy przed Trybunałem karnym stojących; II. ażeby c. k. Rząd jak najspieszniej przedsięwziął odpowiednie kroki w tym kierunku, ażeby w kraju naszym urządzoną została podobna kolonia rolnicza karno-poprawcza, na razie przynajmniej dla przestępców nieletnich.

— Sprawa gminnych kas pożyczkowych, poruszona przez p. Wrotnowskiego, doznała w komisji nieprzychylnego przyjęcia; komisyja wnosi bowiem

¹¹⁵⁾ Węgierska § 37, belgijska art. 33, skandynawska § 35, włoska art. 292, szwajcarska art. 756. — Ustawa angielska (sec. 72 lic. 4) postanawia, że w braku w mowie będącego zastrzeżenia suma wekslowa winna być zapłacona w monacie krajowej.

¹¹⁶⁾ Z nowszych ustaw mają przepisy, odpowiadające obydwojom zasadom, ustawa belgijska art. 36 i 34, włoska art. 293 i szwajcarska art. 760 — [przepis równoległy z drugą zasadą ustawa skandynawska § 40].

¹¹⁷⁾ Por. Thöl Protocoll der Leipziger Wechselconferens I. c. str. 250.

przejsie do porządku dziennego nad tym wnioskiem, wychodząc z założenia, że byłoby to zamach na własność gminy. P. H. Wodźicki ograniczył myśl p. Wrotnowskiego i przedłożył wniosek, ażeby gminne kasy pożyczkowe, które skutkiem nierzetelnej lub wadliwej administracji utraciły znaczną część swoich funduszy albo też tak są zarządzane, iż nie można spodziewać się działalności pożytecznej dla ogółu członków gminy, mogły być za uchwałą Rady powiatowej objęte w zarząd Wydziału powiatowego z pozostawieniem im atoli charakteru kas samoistnych, i ażeby zarząd ten sprawował Wydział powiatowy według instrukcji przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem ułożyć się mającej. — Lecz i ten wniosek podobno nie ma widoków powodzenia.

— Wniosek p. Starowiejskiego dąży do uregulowania poboru sznuru z rzek publicznych, wniosek p. Chamea do utworzenia zakładów pracy za przyczynieniem się Skarbu Państwa.

Nadto p. Skalkowski przedłożył następujący wniosek:

Zważywszy, że postanowienie §. 14. sejmowej ordynacji wyborczej z r. 1861 i §. 8. ordynacji wyborczej powiatowej z r. 1866., zastrzegające posiadaczom dóbr tabularnych niżej 100 złr. opodatkowanych, głos wirylny w kuryi gmin wiejskich — tudzież ustawa o obszarach dworskich z r. 1866. wyłączaące posiadłości dominikalne ze związku gminnego, wydane zostały w czasie, gdy podział tabularnych posiadłości był niedozwolony; zważywszy, że dzielenie dóbr tabularnych ustawą krajową z dnia 1. Listopada 1868. dozwolonom a ustawą państwową z dnia 6. Lutego 1869. ułatwionem zostało; że skutkiem tego wiele majątków tabularnych uległo zupełnej lub częściowej parcelacji a ruch w tym kierunku wzmacniać się musi, w miarę jak wartość ziemi wzrasta, a dobrobyt ludu wiejskiego podnosić się będzie; że przez parcelację ilość uprawnionych do głosu wirylnego w kuryi gmin wiejskich niepomierzenie wzrasta, a liczni posiadacze podzielonych na drobne części gruntów dawniej dominikalnych, nie są w stanie wykonywać obowiązków wskazanych §. 8. ustawy o obszarach dworskich,

Podpisani wnoszą:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Poleca się Wydziałowi krajowemu przedłożyć na najbliższej sesji sejmowej projekta do zmiany sejmowej ordynacji wyborczej, powiatowej ordynacji wysorczej i ustawy o obszarach dworskich w tym kierunku, aby małe części posiadłości dawniej dominikalnej nie optające pewnej minimalnej kwoty podatków bezpośrednich, nie nadawały prawa do głosu wirylnego w kuryi gmin wiejskich przy wyborach do Sejmu i do Rady powiatowej i zostały wcielone do związku gminnego.

Praktyka sądowa.

Do §§ 339, 347 i 349 pow. ustawy handlowej.

Fabryka maszyn J... w Zurichu zapożwała firmę handlową K... w Biale o zapłacenie kwoty 800 złr. w. a.

tytułem ceny kupna za dostarczony tejże firmie patentowy aparat ekspansyjny (Patent-Expansions-Aparat).

Po odbytej rozprawie i przeprowadzonym dowodzie ze znawców, c. k. Sąd obwodowy w Wadowicach wyrokiem z dnia 16 czerwca 1882 l. 1918. oddalił powódca firmę z żądaniem skargi i zasądził ją na wyagrodzenie pozwanego kosztów sporu, a to z następujących powodów:

Według wyniku rozprawy stwierdzonem zostało zgodnem obu stron zeznaniem, że firma K. w Biale listem A. do skargi załączonem, zamówiła u powódki dla swojej maszyny parowej jeden patentowy aparat ekspansyjny, oferując za takowy cenę kupna 800 złr., — że powódca firma przystając na tę cenę zamówioną, aparat przesała pozwanej firmie koleją żelazną z Zurichu do Białej, — że pozwana firma ten aparat ze stacyi kolejowej Bielsko-Biała odebrała, iż swej fabryki przeniosła i że wysłany przez powódkę monter S., wspomniany aparat połączył z maszyną parową systemu Tarcotta w fabryce pozwanej firmy istniejącą; — że dalej w powyżej powołanym liście obstalunkowym A., do którego firma powódca dostarczyła blankiet drukowany, a pozwana w nim tylko swoje nazwisko oraz wysokość ceny wypełniła, — firma powódca przyjęła bezwarunkową gwarancją za dokładne regulowanie się maszyny (für genaue Selbstregulierung) bez względu na to, czy tylko część albo cały tryb (Getriebe) odłączony zostanie, tak że ruch maszyny zawsze pozostanie jednakowy i nie będzie potrzeba napływu pary zwiększać lub zmniejszać albo całkiem zamknąć; — że nakoniec powód obowiązał się aparat napawort odebrać, gdyby nie mógł być należycie w ruch wprowadzony i nie można z nim zagwarantowanych skutków osiągnąć.

W dalszem historycznem opowiadaniu strony między sobą się różnią; albowiem gdy powód utrzymuje, że pozwana firma po osadzeniu aparatu, tegoż regulacji i puszczenia w ruch pod żadnym warunkiem dozwolić nie chciała, — zarzuca pozwana firma, że zestaw przez powoda monter S. przez cztery dni na maszynie manipulował i z tą robotą nie mógł być gotowym, że tenże wprawdzie użył rzeczony aparat ekspansyjny z maszyną parową firmy pozwanej, jednakowoż mimo to maszyna żadnym sposobem nie mogła być w ruch wprowadzoną, co gorzej, po kilkukrotnych próbach przez owego montera wykonanych, maszyna parowa w taki szalony pęd porwana została, że obawiano się eksplozyi, gdy przeciwie nie po przywróceniu dawnego stanu ruch był tak słabym, że maszyna pomimo całej siły pary zaledwie się obracała; — z czego pozwana firma nareszcie nabrała przekonania, że dostarczony przez powoda aparat ekspansyjny zupełnie do użytku nie jest zdalny i zagwarantowanych korzyści dać nie może.

Zważywszy, że zamówiony u powoda aparat ekspansyjny według treści listu obstalunkowego A. najpierw poddany miał być próbie, czy i o ile zagwarantowane korzyści z nim osiągnąć się dadzą, — przedstawia się interes między powodem a pozwaną firmą zawarty w myśl art. 339 ust. handl. jako kupno z warunkiem

odwlekającym, jako kupno na próbę (Kauf auf Besicht oder Probe).

Do zupełności kontraktu kupna i sprzedaży potrzeba zatem jeszcze było zbadania aparatu i potwierdzenia (Genehmigung) ze strony pozwanej strony.

Takie potwierdzenie ani wyraźnie, ani milcząco nie nastąpiło, owszem pozwana firma w liście swoim z dnia 2 stycznia 1882 doniosła powodowi o spostrzeżonych wadach aparatu, a gdy doniesienie to stosownie do art. 347 i 349 ust. handl. nastąpiło w czasie ustawą przepisany, zarzutu strony pozwanej za wygasły uważać nie można.

W obecnym wypadku rozchodzi się więc tylko o to, czy zarzut ten był uzasadniony.

Według przepisu § 922 pow. ust. cyw. wraz z art. 347 ust. handl. sprzedawca odpowiedzialny jest za to, że towar przesłany posiada własności wyraźnie omówione lub zwykłe dorozumiane, w przeciwnym razie pokrzywdzony żądać może w myśl § 932 pow. ust. cyw. zupełnego zuislenia umowy.

Tem bardziej mogłaby pozwana strona w tym wypadku domagać tego, skoro, jak to wyżej nadmieniono, kupno zawarte było z warunkiem odwlekającym: na powódzie ciążył więc obowiązek dowodu, że warunek ten się spełnił, t. j. że rzeczony aparat posiada własności w liście A. zagwarantowane, a zatem własności wyraźnie omówione.

Dowodu takiego powód weale nie wprowadził; — przeciwnie firma pozwana ofiarowała przeciwny dowód na to, że aparat nie odpowiadał umówionemu celowi.

Czy pozwana strona uregulowaniu aparatu i puszczeniu jego w ruch jakie przeszkody stawiała, jest tu obojętne, ponieważ bez tego możebnem było sprawdzić istnienie, względnie brak wymówionych własności aparatu, jak to rzeczywiście przeprowadzony dowód ze znawców wykazał.

Dowód ten ze znawców przez pozwaną firmę wprowadzony uchwalał t. s. z dnia 16 grudnia 1882 l. 3104 dopuszczony, wypadł jednak na niekorzyść powoda.

Pominąwszy to, że znawcy na wentyli znaleźli ślady ciśnienia pary, co zadaje kłam twierdzeniu powoda, jakoby pozwana strona wprowadzenia aparatu w ruch nie dopuściła, złożyli obaj znawcy zgodnie opinią swoją tej treści, że wentyli na okazany im aparacie ekspansyjnym nie stoi w stosunku geometrycznym do poruszonych części maszyny parowej, podlega zatem wpływom i przypadłościom, które nie dadzą się obliczyć ani skontrolować, że zatem bezwarunkowo pewny ruch maszyny za pośrednictwem owego aparatu nie zawsze da się osiągnąć, że aparat ten może wprawdzie być połączony z parową maszyną firmy pozwanej, korzyści obiecanych jednak osiągnąć nie można z wszelką dokładnością i pewnością.

Z tego wynika więc, że w mowie będący aparat nie odpowiadał zamierzonemu celowi, ani nie posiadał własności w kontrakcie wyraźnie wynimowanych i przez powoda przyrzeczonych, gdyż tu rozchodziło się o dokładną regulacyą własną (Selbstregulirung), o zawsze

jednostajny ruch maszyny parowej, a nie jak to powód chce weprzeć, tylko o przytwierdzenie aparatu do maszyny.

Gdy więc nie można było z aparatem osiągnąć owych korzyści, przeto pozwana firma była uprawniona odmówić zatwierdzenia kupna i przyjęcia aparatu, względnie tenże aparat powodowi oddać do dyspozycji; nie może zatem do zapłacenia zaskartowanej ceny kupna być zniewolona.

Wyrok powyższy c. k. Sąd krajowy wyższy w Krakowie na dniu 30 sierpnia 1883 do l. 14.209 w zupełności potwierdził z powodów I. sędziego prawnie i przedmiotowo uzasadnionych, nie uwzględniając podniesionych przez powoda w apelacyi zarzutów: a) że niedopuszczono dowodu ze świadków na tę okoliczność, że pozwana firma na uregulowanie i puszczenie w ruch aparatu nie pozwoliła, — b) że sędzia pierwszy wbrew wywodom stron i wbrew dokumentowi A. w zamówieniu aparatu, przyjął kontrakt kupna na próbę w myśl art. 359 ust. handl., — albowiem

ad a) w obec wyniku dowodu ze znawców, z którego wypływa, że spornemu aparatowi zbywa własności regulującej, dowód ze świadków przy istnieniu takiej głównej wady, nie ma wpływu rozstrzygającego;

ad b) jakkolwiek list A. nie nazywa wyraźnie zawartego interesu kupnem na próbę, to przecież treść tego listu wyklucza wszelką wątpliwość, że przyjęcie lub odrzucenie aparatu zawisło od warunków przywiązanych do puszczenia aparatu w ruch i pozwana firma nie była obowiązana przyjąć aparat, któremu zbywało na warunkach w liście wyrażonych.

K. Sz.

Orzeczenia c. k. Trybunału kasacyjnego.

Nr. 480.

(Orzeczenie plenarne z dnia 16 września 1882 l. 9729).

Do §§ 488, 491, 495 i 496 u. k.

1. Przy rozstrzygnięciu pytania, czy jakie wyrażenie obraziło pewną osobę, nie rozchodzi się o to, czy to wyrażenie do tejże osoby wyłącznie i słusznie stosować się może, lecz o to, czy przeciw niej było skierowaniem i czy inni ludzie musieli je uważać jako skierowane przeciw tejże osobie.

2. Do karodolności obrazy czel, z §§ 487—496 ust. karu. wystarcza, jeżeli sprawca działał w przewidzianym, że część drugiej osoby w sposób ustawą określony narusza; nie jest zaś wymagane, aby obraza czel popelniona była wyłącznie w zamiarze obrażenia drugiej osoby. (Animus injuriandi).

3. Okoliczność, że pewne wyrażenie jest w związku z krokami uczynionymi na przestrzeganiu pewnych praw, nie uzasadnia bezkarności obelg i zniewag lub fałszywych obwinień, które formą lub treścią przekroczyły miarę niezbędnych wywodów.

4. Sędzia karu narusza ustawę, jeżeli nie bada bliżej pewnego wyrażenia dlatego, ponieważ było użytem przy sposobności uprawnionej — albo jeżeli odrzuca skargę o obrazę honoru, ponieważ ta obraza popelniona została w podaniu o wykluczenie sędziego, a podanie to jeszcze nie jest załatwionem.

5. Wyrażenia ubliżające, zawarte w pismach, które wniesiono do władz publicznych i które według po-

rzędu dla załatwiania ich przepisane go, do wiadomości kilku osób dostać się muszą, uważać należy jako popelnianie „w piśmiech rozszerzanych“ i publiczne.
6. Wyrażenie ubliżające należy i wtenczas uważać jako „publiczne“, jeżeli zostało wypowiedziane śród takich okoliczności, że z pewnością spodziewać się trzeba, iż wiadomość o nich w szerszych kołach rozszerzy się musi¹⁾.

1.

Dwaj woźni urzędu portowego w Spaleto, doręczyli Piotrowi Gereichowi na ulicy wezwanie do stawienia się w urzędzie portowym. Gereich odmówił przyjęcia wezwania i oświadczył głośno woźnym: „aby powiedzieli temu, kto ich posłał, że jest osłem“.

Kapitan portowy Kowaczewicz oskarżył P. Gereicha o przekroczenie § 496 u. k., jednak Sądy I i II Instancyi uwolniły go od oskarżenia, wyrażając zapatrywanie, że § 496 u. k. wymaga, aby wyrażenie tylko do osoby skarzacej odnosiło się, iż ten warunek w danym razie nie zachodzi, ponieważ Gereich nazwiska Kowaczewicza nie wymienił i nawet zachodzi podobieństwo, że nie Kowaczewicz, lecz inny urzędnik dał owe woźnym. Trybunał kasacyjny orzekł, że „oba Sądy niżej naruszyły ustawę: Ustawa (§§ 488 i 491) żąda wprawdzie, aby osoba obrażona wymieniała była po nazwisku, lub aby była wskazana „przez znaną osobę do której się odnosić“ jednakże nazwiska kilku osób ni-ras są jednako we; — co się tyczy znamion („auf ihn passende Kennzeichen“) zważył należy, iż ustawa nie powiada, że znamiona „wyłącznie do oskarżonego ze skargi występującego“ mają się odnosić. Skarga o obrazę czci nie może być bezskuteczna, jeżeli licza osób, do których wymienione „znamiona“ się odnoszą, tak jest małż. iż sprawa musi być przedświadczonej, że każda z tych osób może się czuć obrażoną, skoro o odnośnym wyrażeniu się dowie. Gdy ktoś racza obejga na jednego urzędnika, nie wymieniając jego osoby i wskazując jego urząd, w którym także urzęduje, w takim razie każda przy tym samym urzędzie pełniąca służbę osoba, może się czuć obrażoną. Rozchodzi się więc o to, czy sprawa rzeczywiście miała na myśli obrażonego i czy wyrażenie jego także przez innych pojmowaniem być musiało jako obraza skarzacego? — należało więc zbadać tę okoliczność, a nie słusznie postępowano, odmawiając zastosowania § 496 u. k. bez zbadań tej okoliczności.

Tenże sam Piotr Gereich wniosł do Starostwa i Namiestnictwa, tudzież do centralnej władzy morskiej różne podania o wyłączeniu urzędu portowego w Spaleto od urzędowania w sprawach jego osoby dotyczących. W piśmiech tych obrażał kapitana portowego Kowaczewicza przekzywającami obelżywymi i zarzucał mu czyny i przynioły nie-honorowne²⁾. Sąd I Instancyi uznał Gereicha winnym tylko przekroczenia z § 496, jakkolwiek niektóre jego wyrażenia także istotę z § 491 u. k. stanowiły, a prócz tego uwolnił go od oskarżenia o przekroczenie z § 488 u. k., wychodząc z zapatrywania, iż oskarżycielowi prywatnemu nie przysługują prawo skargi o obrazę honoru tak długo, dopóki władza centralna morska nie załatwi owego podania,

wniesionego przez Gereicha o wykluczenie urzędu portowego w Spaleto od urzędowania. Sąd wyższej instancyi uwolnił Gereicha nawet od oskarżenia o przekroczenie z § 496 u. k., wycludając z zapatrywania, że odnośne wyrażenia użyte były tylko w celu poparcia prośby o wyłączenie Kowaczewicza od urzędowania, nie zaś „w celu obrażenia go“. Trybunał kasacyjny orzekł, że i te dwa wyroki naruszyły ustawę, a mianowicie §§ 488, 491, 495 i 496 u. k.: Mniemanie, że oskarżycielowi prywatnemu nie przysługują prawo skargi przed załatwieniem podania przeciw niemu skierowanego, nie ma najmniejszego uzasadnienia w ustawie i sprzeciwia się owszem przepisowi § 495 u. k., a Sąd karay mógł być co najwiecej odroczyć wydania wyroku aż do czasu załatwienia owego podania przez właściwą władzę. Również mylnym jest mniemanie, jakoby ustawa wymagała zamiaru obrażenia „animus injuriandi“. Ustawa tego zamiaru nigdzie nie określa i nie wymaga. Przy wypadkach z §§ 487 i nast. wymagany jest tylko zły zamiar w rozumieniu § 1 u. k., t. j. aby sprawa wprost zamyślał i postanowił zle (*das Ubel*) z tego czynem połączone. Mylnym więc jest twierdzenie, że ustawa wymaga, aby sprawca podjął czynność wywołującą zle (*das Ubel*) w tym celu jedynie, iżby to zle wywołał. Przeciwnie zapatrywanie doprowadziłoby do tego, że każdy obrażając drugiego, mógłby tę obrazę upozorować i bezkarnym pozostać. (Dok. nast.)

Wiadomości urzędowe

od 2 do 9 października 1883.

(W imieniu Prezydenta Izby, Józef Jankowski)

Mianowania i przeniesienia. Minister i kierownik Min. sprawiedliwości zamianował adj. S. p. w Glinianach, przydzielonego do Złoczowa Dra Józefa Kaisera, tudzież adjunktów sąd. bez określonego miejsca służb. Ludwika Markowskiego i Włodzimierza Wilkego, adjunktami sądow., a mianowicie dwóch pierwszych dla Lwowa, ostatniego zaś dla Przemyśla. — Dalej nadał p. Minister adjunktowi S. p. bez oznaczonego miejsca służbowego Włodzimierzowi Argasińskiemu, system. posadę adjunkta S. p. w Zborowie i zamianował adjunktami Sądów pow. auskultantów: Hierza Guta i Emanuela Jarosława jako ubocznie dla Peczenizny, Maksymiliana Finkelsteina do Skalatu, Józefa Lechickiego dla Sokala i Stefana Tańczaka do wskiego bez oznaczenia miejsca służbowego z powodu zaktądzenia ksiąg gruntowych. — Dr. Aleksander Janowicz mianowany nadzw. profesorem prawa niemieckiego na Uniw. lwowski.

Z list adwokatów. Dr. Samuel Reich wpisany 21 września l. 141 w listę adwokatów Izby tarnowskiej z siedzibą w Rzeszowie.

Uwagi (do upadł.). W masie konk. Jana Sadtbergera zawiadania k. g. wierzycieli o projekcie ostatecznego podziału tej masy. Uwagi przeciw temu podziałowi wnieść można do dnia 1 listop., termin rozprawy 7 listop. o 10 g. rano u kom. konk. w Samborze. — W masie konk. Efraima Matznera w Przemyślu dodatkowa likwid. 24 paźd. o 10 g. rano w biurze kom. konk. (227).

Niewłaścowni. Michał Woźniak z Czerchawy marn.; ogł. S. p. w Samborze z 8 lipca l. 9188; kur. Wasyl Dołbochucki (224). — Katarzyna Kozak z Gajów Smoleńskich marn.; ogł. S. p. w Brodach z 4 sierpnia l. 12033; kur. Łukasz Ochowicz (224). — Mykieta Surmaj z Zabłotiec marn.; ogł. S. p. w Brodach z 14 września l. 14850; kur. Iwán Mandycz (224). — Magdalena Pańtowska z Dembowca marn.; ogł. S. p. w Jaśle z 14 września l. 6913; kur. Franc. Pawłowski (224). — Stach Ciurek marn.; ogł. S. p. w Sieniawie 30 lipca l. 4060; kur. Kazimierz Kowal z Czerwonej Woli (224). — Józef i Tekla Kobylańscy marn.; nchw. S. p. w Mikulińcach z 15 lutego 1882 l. 627;

¹⁾ Powodem do wydania powyższego orzeczenia było zażalenie nieważności, wniesione przez Prokuratorą jenerała celm obrony ustawy przeciw orzeczeniom niższych instancyj w sprawach karnych: I. Piotra Gereicha i II. Dra Lügera. Obszerny wywód Prokuratorą jenera. i motywy orzeczenia kasacyjnego obejmują 17 spali w nr. 94, 95 i 104 pisma *Gerichtssitzung* z roku 1882. Uwzględniając brak miejsca w *Żamach Przeglądu sądow. i admin.*, podajemy tylko streszczenie orzeczenia kasacyjnego w tych sprawach karnych.

²⁾ Napisał między innemi, że K. jest hurzycielem spokojności publicznej, człowiekiem smutnej przeszłości, opętancem.

zostali uchw. S. kraj. wył. z 30 grudnia 1882 l. 29890 od kur. uwolnieni ogł. S. p. w Mikulińcach l. 77, z 20 stycznia 1883. (226). Iwan Leszczyński z Kudobiniec marn.; kur. Tymko Łykas, ogł. S. p. w Zborowie z 12 sierpnia l. 4208. (226). — Józef Olejański z Olejowa marn.; kur. Jan Gac ogł. S. p. w Zborowie z 24 sierpnia l. 6538. (226). Jan Tryk z Brzeźca marn.; kur. Wojciech Miłutka ogł. S. p. w Konarzinie z 18 sierpnia l. 6783 (226). — Iwan Jużwa marn.; kur. Iwan Dejneki z Iłowicy ogł. S. p. m. del. w Tarnopolu z 18 maja l. 8871. (226). — Wasył Horucki z Horucka marn.; kur. Mikołaj Pańków ogł. S. p. w Medenicach z 18 sierpnia l. 4456. (226).

Ogłoszenia urzędowe.

L. 1293.

Ogłoszenie.

L. 141.

Złoczowski c. k. Sąd obwodowy jako handlowy uwiadoma, że w skutek uchwały z 14 lipca 1883 l. 6303 wpisano dnia 1 września 1883 w rejestrze handlowym dla firm spółkowych przy spółce akcyjnej w Brodach pod firmą: „Brodzki młyn parowy”, zgasił się pełnomocnictwa ustanowionych dnia 8 kwietnia 1880 przez ogólne zgromadzenie akcjonariuszy likwidatorów Natana Kallir, Henryka Nierenstein, Artura Schnell, Chajma Judech i Adolfa H. Byk z powodu ukończenia likwidacji, tudzież zgasił się firmą: „Brodzki młyn parowy”. (2—3)

Złoczów dnia 17 września 1883.

Poglies.

L. 7698.

Obwieszczenie

L. 142.

Złoczowski c. k. Sąd obwodowy jako handlowy uwiadoma, że dnia 14 sierpnia 1883 w skutek uchwały z dnia 7 lipca 1883 l. 4541, przy firmie: „L. Oesterseker et Comp.”, zaprotokółowaną na podstawie uchwały z 1 września 1869 l. 7577 prokurę Filipa Neustejna wykreślono, a natomiast prokurę udzieloną Drowi Mazowi Franzos jako pojedynczemu prokuratorowi wpisano.

Złoczów dnia 17 września 1883.

Poglies.

L. 7699.

Ogłoszenie.

L. 143.

Złoczowski c. k. Sąd obwodowy jako handlowy uwiadoma, że w skutek uchwały z dnia 23 czerwca 1883 l. 4837 wpisano dnia 14 sierpnia 1883 w rejestrze handlowym dla firm pojedynczych, firmę: „Abraham Charak” dla przedsiębiorstwa gorzelnianego, tudzież hauda wódką i byłem opasowem w Witkowie starym, której dzierżycielem jest Abraham Charak dzierżawca dóbr tamże zamieszkały.

Złoczów 17 września 1883.

Poglies.

L. 7700.

Ogłoszenie.

L. 144.

Złoczowski c. k. Sąd obwodowy jako handlowy uwiadoma, że w skutek uchwały z 23 czerwca 1883 l. 4832 wpisano dnia 14 sierpnia 1883 w rejestrze handlowym dla firm pojedynczych, firmę: „E. Schapira” dla wyrobu lasu i sprzedaży drzewa w Trócinie, której dzierżycielką jest Eidel Schapira, właścicielka realności w Białym kamieniu zamieszkała.

Złoczów 17 września 1883.

Poglies.

L. 8859/1888.

Edykt.

L. 146.

C. k. Sąd obwodowy w Złoczowie otwiera niniejszem konkurs kupiecki na wszelki gziekolwiek się znajdujący

ruchomy, jako też i na nieruchomości — a w krajach, w których obowiązują ust. konk. z dnia 25 grudnia 1868 N. 1. Dz. u. p. położony majątek Adolfa Imlendera aptekarza i droguisty w Brodach zamieszkałego, przedsiębiorstwo apteczne pod protokółowaną firmą: „Adolf Imlender” w Brodach prowadzącego.

Kierownictwo tego konkursu poruczymy c. k. Sądziemu powiatowemu w Brodach, jako komisarzowi konkursowemu, zaś tymczasowo zawiadowcą masy ustanawiamy pana adwokata Dra Ornsteina w Brodach, wywołując zarazem wierzycieli, aby po przedłożeniu dokumentów służących do wykazania ich pretensyj, poczynili swe wnioski co do zatwierdzenia tegoż lub ustanowienia innego zawiadowcy i tegoż zastępcy — i aby przedsięwzięli wybór wydziału wierzycieli, w którym to celu wyznaczamy termin na dzień 13 października 1883 o godzinie 11. przedpołudniem w c. k. Sądzie powiatowym w Brodach.

Ktokolwiek chce wystąpić z pretensją do spółki masy rozbiłowej jako wierzyciel konkursowy, powinien jąkować — chociażby o nią spór był w toku, — zgłosić w tym c. k. Sądzie obwodowym lub u komisarza konkursowego w Brodach wedle przepisów ust. konk. pod rygorem zagrożonych tamże szkodliwych skutków prawnych przed upływem dnia 10 grudnia 1883 i podać ją na terminie na dzień 8 stycznia 1884 o godzinie 11 przed południem w c. k. Sądzie powiatowym w Brodach wyznaczonym, do uznania płynności i oznaczenia prawa pierwszeństwa.

Wierzycielom, którzy zgłoszą się ze swymi pretensjami, przysługują prawo wybrać na tym terminie w miejsce dotychczasowego zawiadowcy masy, zastępcę onego i członków wydziału, wierzycieli i inne osoby posiadające ich zaufanie.

Na terminie tym ma być usiłowane przeprowadzenie do skutku ugody w myśl § 68 ustawy konkursowej. — Dależe ogłoszenia w toku rozprawy konkursowej umieszczane będą w części urzędowej *Gazety Lwowskiej*. (1—3)

Złoczów dnia 24 września 1883.

Poglies.

Ogłoszenia prywatne.

Instrukcja służbowa dla woźnych i wykonawców sądowych,

wydanie II uzupełnione, jest odtąd wyłącznie do nabycia u autora

Karola Szureka,

radcy sądu kr. w Włodzicach

o cenie niższej 50 ct. za jeden egzemplarz broszurowany, a 60 ct. oprawny, zaś z przysługą poczt. o 10 ct. więcej.

Sprostowanie pomyłek.

W rozprawie Dr. Rosenblatta w nrze 40 „Przeglądu” zaszyły następujące ważne błędy drukarskie, o których sprostowanie prosimy.

- 1) str. 315 spłata 1. wiersz 20 od dołu zamiast *ciężarem* czytaj *ciężem*,
- 2) str. 315 spł. 2ª wiersz 20 od dołu zamiast *nie usadziłem* czytaj *usadziłem*,
- 3) str. 316 spłata 1. wiersz 27 od dołu zamiast w Sądzie czytaj w osadzie (461 pr. k.)
- 4) str. 316, spłata 2, wiersz 38 od dołu zamiast *oskarżonego* czytaj *oskarżony*.

Red.

Treść: I. Projekt do ustawy wekslowej dla państwa rosyjskiego (1881). II. F. Flamm, Rzecz o wekslach i czekach na tle międzynarodowym. Warszawa 1882 (XXXVII 602), ocenił prof. Leonard Piętko. — Przegląd tygodniowy. — Praktyka sądowa. — Orzeczenia Trybunału kasacyjnego. — Wiadomości urzędowe. — Ogłoszenia urzędowe.